Monahul Sava l-a hulit, la București, pe Sfântul Paisie Aghioritul, numindu-l indirect “antipatristic și eretic”

Pe vremea când monahul Sava își pierdea orice influență în peisajul teologic grecesc al celor care luptă contra ereziei ecumenismului, ajungând, la Conferința de la Salonic, din 16 iunie 2018, o simplă referire în treacăt într-una dintre omiliile prezentate la acel important simpozion teologic, a început să fie cunoscută una dintre afirmațiile sale, care probabil i-au și îndepărtat de greci de ceea ce le propunea.

Am aflat astfel că o sinaxă organizată de către monahul Sava în ianuarie 2018 a avut o temă similară celei din București de acum câteva zile, anume discutarea validității sau invalidității tainelor, dar, ca temă suplimentară, și cercetarea sfințeniei sfinților Paisie Aghioritul și Porfirie. Din informațiile pe care le avem, monahul Sava pune la îndoială sfințenia Sfântului Paisie Aghioritul, pe motiv că sfântul atonit a întrerupt pomenirea patriarhului Atenagoras, după ce acesta a ridicat anatemele din 1054 împotriva papismului, și a reluat pomenirea după câțiva ani.

În conferința de la București, monahul Sava a strecurat hula împotriva Sfântului Paisie Aghioritul subtil, indirect. Astfel, discutând despre motivele pentru care preoții pomenitori refuză să întrerupă pomenirea și despre justificările pe care aceștia le aduc, monahul afirmă că unii spun că întreruperea pomenirii este un protest și că întrerup pomenirea până la o vreme, după care o reiau, catalogând această practică, alături de alte 10 menționate anterior, ca fiind „antipatristică și eretică”.

judecaţi şi caterisiţi de vreun sinod şi prin urmare tainele pe care ei le săvârşesc sunt valide. Unii ca aceştia îi trimit pe credincioşi la preoţi care mărturisesc Ortodoxia numai cu cuvintele, dar în faptă o trădează şi acceptă sinodul tâlhăresc din Creta;

11. unii susţin că întreruperea comuniunii trebuie să aibă un caracter de protest şi să fie *„până la o vreme”* (adică pe o perioadă limitată).

Toate aceste interpretări ale aplicării Canonului 15 sunt antipatristice şi eretice, desigur conform modului în care Sfinţii Părinţi **l-au aplicat pe acesta practic** de-a lungul istoriei Bisericii.

Dacă pentru cei ce nu sunt obișnuiți cu aceste subtilități, afirmația monahului Sava ar putea părea corectă (deși contestarea faptului că întreruperea pomenirii este o formă de protest contra greșelii ierarhului nu ar trebui să îi pară corectă nimănui), cei ce cunosc mentalitatea acestuia și afirmațiile pe care le-a făcut în Grecia nu pot să nu facă legătura directă cu contestarea sfințeniei Sfântului Paisie Aghioritul, exact pe motivul că sfântul a reluat pomenirea ierarhului Atenagora, după ce a întrerupt-o pe perioada 1970-1973, alături de schiturile și chiliile din Sfântul Munte și de trei Mitropoliți ai așa-numitelor „Noi Ținuturi”, Augustin Kantiotis, Mitropolitul Florinei, Mitropolitul Pavel de Paramythia și Mitropolitul Ambrozie de Eleftheroupoli.

Corectitudinea pomenirii „tuturor episcopilor ortodocși”

Monahul Sava nu este singurul dintre atoniții care se preumblă prin România de vreun an de zile, semănând dezbinare în rândul nepomenitorilor români, și fac astfel de afirmații hulitoare.

În urmă cu ceva timp, am publicat un material în care un părinte ardelean prezent la adunarea schismatică de la Roman ne descria o discuție cu monahul Efrem Ciubotaru, fost econom la schitul românesc Prodromu, în care **monahul, urmând probabil învățăturile monahului Sava, afirma că părintele Iustin Pârvu, părintele Arsenie Papacioc și toți marii duhovnici români au fost eretici, pentru că nu au întrerupt pomenirea ierarhilor ecumeniști. Monahul Efrem nu a dezmințit nici până în ziua de astăzi această discuție.**

Susține monahul Efrem Prodromitul că Părintele Iustin Pârvu a fost… eretic

pentru că nu a întrerupt pomenirea?

Nu este de mirare că siteurile aservite grupării schismatice create de monahul Sava în România au preluat conferința de la București ca pe un giuvaer teologic, deși, după cum vedem, ea ascunde printre cuvintele rostite inclusiv blasfemii subtile la adresa unor sfinți.

Nu este de mirare nici măcar că unii dintre români încă îl mai consideră pe monahul Sava un salvator al Ortodoxiei, după ce în țara de origine a dispărut în mare parte din prim-planul luptei antiecumeniste, tocmai pentru că grecii nu au acceptat viziunile sale schismatice.

Este îmbucurător să aflăm că chiar unii dintre participanții la acea conferință au găsit diverse spuse ale monahului smintitoare și s-au depărtat de gândirea sa, sfătuindu-i și pe alții să facă același lucru.

Ceea ce ne miră este că unii preoți și duhovnici, de altfel foarte buni, de pe la noi, crescuți și educați la picioarele marilor duhovnici pe care monahul Efrem îi judecă și îi condamnă ca eretici, stau la masă cu cei doi monahi (care, din informațiile pe care le-am publicat și care nu au fost dezmințite până acum oficial, aveau în echipă și un membru al unei grupări stiliste grecești), le girează conferințele și îi mai și osândesc pe cei ce refuză să participe la astfel de căderi, dând liber ucenicilor cuvioșiilor lor să se exprime într-o manieră care nu face cinste niciunui om obișnuit, cu atât mai mult unui creștin, și nu ezită nici măcar să arunce în aer unul dintre refugiile ucenicilor pe care îi au, schitul Rădeni, lăsându-i pe aceștia în voia sorții, de dragul acestei căi inevitabil schismatice.

35 de întrebări teologice despre corecta nepomenire, adresate monahului Sava și adepților „acriviei” cuviosiei sale